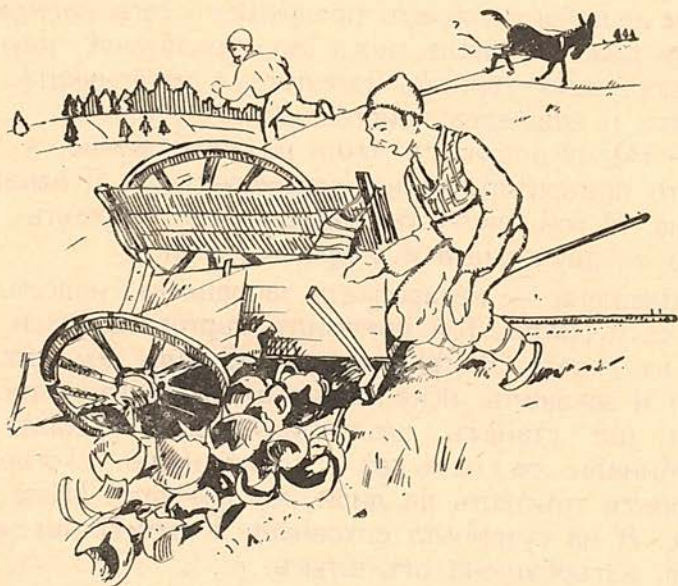

купчина жълтици. Зарадвалъ се грънчарьтъ. Но не зна-
ялъ де да дене толкова злато. Да го натовари на двукол-
ката — не смѣялъ: страхъ го било да не угадятъ хората.
Най-сетне решилъ да напълни торбичката, въ която зобялъ
магаричката, а останалото да зарови на отсрещния си-
нуръ. Речено — сторено. Заровилъ ги.

Отъ този день грънчарьтъ престаналъ да продава
грънци. Заживѣлъ богато. Ялъ, пилъ, веселилъ се, а за
обещаната черква и камбанария съ деветъ камбани — ни
дума.

Минали се две лѣта. Свършили се на Първана жъл-
тичкитѣ, та една недѣля, когато хората бързали за черк-
ва, той впрегналъ магаричката и тръгналъ да си напълни
още единъ зобникъ отъ скритото имане. Изъ пжтя си
мислилъ:

— Днесъ по кѣра нѣма никой. Ще мога и презъ де
ня да си накопая.

Къмъ обѣдъ — стигналъ. Далъ на магаричката малко
сѣнце и се заловилъ да копае. Копналъ веднѣжъ-дважъ
— нищо. Потретилъ — изкопалъ парчета отъ грънци —
едно, две... безброй. Заоглеждалъ ги: парчета, гледжоса-
ни, отъ неговитѣ грънци. Учудилъ се. Копналъ още нѣ-
колко пжти, па засраменъ обърналъ двуколката, та въ се-
ло. Разбралъ грънчарьтъ, че тукъ има Божи прѣстъ.